

[Paul Schlüter.]

erens rolle ind i rækken af aktive medvirkende og får direkte medansvar for, om resultatet bliver godt, eller det bliver dårligt, og vi er i vor ret til at stille EF konkrete danske forslag. Det kan vi nok gøre på mange områder, som kan føre til en viderudvikling.

I det konservative folkepartis programmerklæring fremhæver vi bl. a., at det må være et EF-mål under toldforhandlinger i GATT at arbejde for en liberalisering af verdenshandelen, således at vi omsider kommer af med told og andre hindringer for en fri vareudveksling imellem alle lande. Vi må arbejde for øget samhandel med de østeuropæiske stater og også se frem imod den dag, hvor de østeuropæiske lande åbner deres markeder videre for vore varer.

På u-landsområdet må det være naturligt for Danmark at arbejde for, at hjælpen ydes uden købsklausuler. Det var værd at overveje, synes vi, om man skulle oprette en EF-garantifond, som har sigte på erhvervs-mæssige investeringer i u-lande, således at ingen holder sig tilbage af frygt for socialiseringer eller politiske forviklinger.

Et andet mål kunne være, at EF skulle oprette en fond med det formål at stabilisere priserne på råvarer, som u-landene kan sælge på langtidskontrakter med sikker økonomi som basis.

Endelig vil jeg fremhæve, at det efter vores opfattelse må være naturligt, at vi nu ndnytter de muligheder, EF-medlemskabet giver os for EF-støtte til finansiering af projekter både i Grønland og på Færøerne. Herhjemme må det være vores mål at bruge den øgede velstand, som vi har grund til at tro EF-medlemskabet vil give os, til at skabe stadig mere menneskelige forhold i vort samfund.

Efter disse bemærkninger, hvor jeg valgte den 2. oktober som udgangspunkt, vil jeg gerne byde statsministeren velkommen til arbejdet og til samarbejdet her i folketinget. Jeg vil udtrykke håbet om, at han bliver en god statsminister, for det har vi jo altid alle brug for at have. Af udtalelser af dem, som har valgt statsministeren, har jeg forstået, at de især har peget på ham, fordi de mente, at han skulle have særlige evner for at samle sit eget parti i en situation, hvor det måske var præget af nogen splittelse. Jeg håber,

det vil vise sig, at vor nye statsminister kan mere end det. Jeg håber, at han vil og kan tillige arbejde for at samle partierne her i salen om lovgivningsarbejdet. Jeg håber, at han ikke blot bliver en god statsminister for socialdemokratiet, men for hele landet.

Vi skal jo arbejde med hinanden og mod hinanden, det er parlamentarismens nødvendige og ejendommelige paradoks. Forhåbentlig vil vi med den nye politiske leder kunne gøre det med respekt for hinandens standpunkter og motiver, både når vi er enige, og når vi er uenige. Nu kender jeg jo statsministeren og hans politiske mål så godt, at jeg udmærket ved, der vil blive masser af ting, som han og vi vil være drøende uenige om. Men jeg kender også alvoren og rækkevidden af vort lands problemer så godt, at jeg ved, hvor betydningsfuldt det kan blive, hvis der etableres et mere åbent og et mere tillidsfuldt samarbejdsklima i folketinget, end vi kendte, før den nuværende statsminister blev regeringschef.

Jeg tager ikke fejl af, hvad statsministeren står for, og hvem han er. Han er jo socialdemokrat, og han er socialist, og dermed er naturligvis også grænsen sat for, hvor langt eller hvor snævert vi kan arbejde sammen. Vi kan godt søge at løse konkrete saglige problemer sammen — det mener vi — og tillige erkende klart, at det nok ville se grumme kunstfærdigt ud, hvis vi vandrede frem ad vejen hånd i hånd. Et sådant sværmerisk tilbud har jeg altså heller ikke i lommen i dag til den nye statsminister.

Statsministeren skal heller ikke være i tvivl om, hvad vi anser for at være hans parlamentariske grundlag. Det er det samme nu, som det var før. Det parlamentariske grundlag for regeringen er SF og, så vidt jeg forstår, nu ét enkelt grønlandsk mandat. Over for den konstellation står der 3 oppositionspartier, som indtil for et år siden dannede et regeringsfællesskab.

Jeg vil gerne sige i dag, at det er min bedømmelse, at disse 3 partier stadig har et fællesskab i mange tanker, i mange ideer og planer, og at det er både mit håb og min forventning, at disse 3 partier vil kunne fremtræde som et muligt regeringsalternativ op under og efter næste valg, om det så kommer tidligt, eller det kommer sent. Det skal statsministeren altså ikke være i tvivl om.